

algun temps l'havia fet fugir, fuig altre vegada.

És estranger... Per tot és estranger...

.....

Un dia, al travessar per un poble, se sent gairebé a casa. Ha vist agitar-se una munió de palmes i rams sota un cel que resplandia de blavors. I una alenada de primavera l'ha extremat.

El caminant va sent petit, petit, i es veu agitant una d'aquelles palmes i enronat de perfums d'incens i cera fosa...

—Obríu, que volem entrar!— criden veus infantines.

I ell també voldria entrar, pero qué hi faria la seva miseria entre l'alegría de la diada?... No, no, val mes fugir... fugir ben lluny, cap a les terres lliures.

Mes, pel camí, el caminant somnia. Somnia en aquells diumenges de rams del seu poble, quan encara ell no sabia lo que eren odís, perque al seu voltant no més hi veia amors. I la passió del Crist, tal com la veia d'infant, li reviu tota, misteri per misteri. Ara són els saions brandant els assots; ara és la Verge amb les set espases clavades al pit; ara és el Cirineu ple de bondat que ajuda a dur la creu al Deu-home.

I tot aixó ho veu el caminant en professó, a la llum de les atxes que porten llargues corrues de congregants, tots vestits de negre, com abrigats de fosca.

.....

Qué ho fa que'l caminant senti un consol? Ell no s'ho explica, pero'l consol hi és.

Quí sab si hi anés al meu poble?—pensa.

No n'és molt lluny, ja... Diumenge, dilluns, dimars... Sí. sí... El dimecres podrà arribar-hi i reveure aquell Nazaré dolorit que de criatura li feia tanta basarda i que ara potser el consolará... Com, potser?... Ben segur!... Veurá el Nazaré, veurá la Verge dolorida, veurá els saions, veurá el Cirineu... Pero, és que n'hi ha de cirineus?... És que no hi ha saions arreu de la terra?

El caminant apreta el pas de sol a sol i fins entre la nit. I dorm a la serena hores comptades, sempre amb aquell dalé, sempre amb aquella fam de reveure el seu poble, on no's trobará estranger.

I passa un sol i en passa un altre... El caminant no veu encara el poble, pero ja el pressent... Hi arribará a la posta del dimecres, an aquella hora de calma i de misteri en que l'avia l'acompanyava al temple a veure les representacions de la passió de Crist que al endemà recorrien brandant els carrers del poble, entre la multitud admirada i relligiosament adolorida.

Oh com batega el cor del caminant!

.....

El sol del dimecres ja está a punt de colgar-se...

...«No és aquell el poble?...»